

Joan Moll, ¿tenacitat o exageració?

Només algú amb una gran paciència i capacitat d'insistència és capaç de fer el que ha fet Joan Moll durant els últims cinc anys. Aquest enginyer de camins s'ha convertit en protagonista d'una història de tribunals digna, com ell mateix reconeix, del 'Llibre Guinness dels rècords'.

La insòlita història de Joan Moll comença quan la Generalitat de Catalunya el contracta per dirigir les obres del minitransvasament de l'Ebre, l'any 1982. Tres anys després, Moll comunica als seus superiors el perill que pot comportar per a la salut dels consumidors fer servir l'aigua de l'Ebre que passa per sota les centrals nuclears d'Ascó i denuncia la Generalitat per presumpte delictes ecològic. Moll és apartat de servei de l'Administració i se li obre un expedient per faltes de puntualitat i defectes constructius, entre altres irregularitats. Aquestes acusacions són negades per l'enginyer, que les qualifica de "totalment falses". Com que està separat del servei per una Administració Pública, i segons l'article 33 de la Llei de Funció Pública, Moll no podia tornar a ser mai més funcionari de la Generalitat.

Arribat a aquest punt, Moll opta per presentar-se sistemàticament a totes les oposicions convocades per la Generalitat. Aquesta, en aplicació de l'esmentat article 33, no l'accepta en cap cas i l'enginyer es dedica a impugnar totes i cadascuna de les oposicions a què es presenta. Actualment, el lloc de treball de més de 100.000 funcionaris de la Generalitat depèn dels recursos i impugnacions de Joan Moll. No només això, sinó que aquest peculiar enginyer de camins ha emprès la seva creuada particular contra més de quaranta alts càrrecs de la Generalitat per presumptes delictes de corrupció, favoritisme i tràfic d'influències. Moll ha arribat en la seva tenacitat (¿o exageració?) a denunciar el Consell

Executiu en ple, amb Jordi Pujol al seu davant.

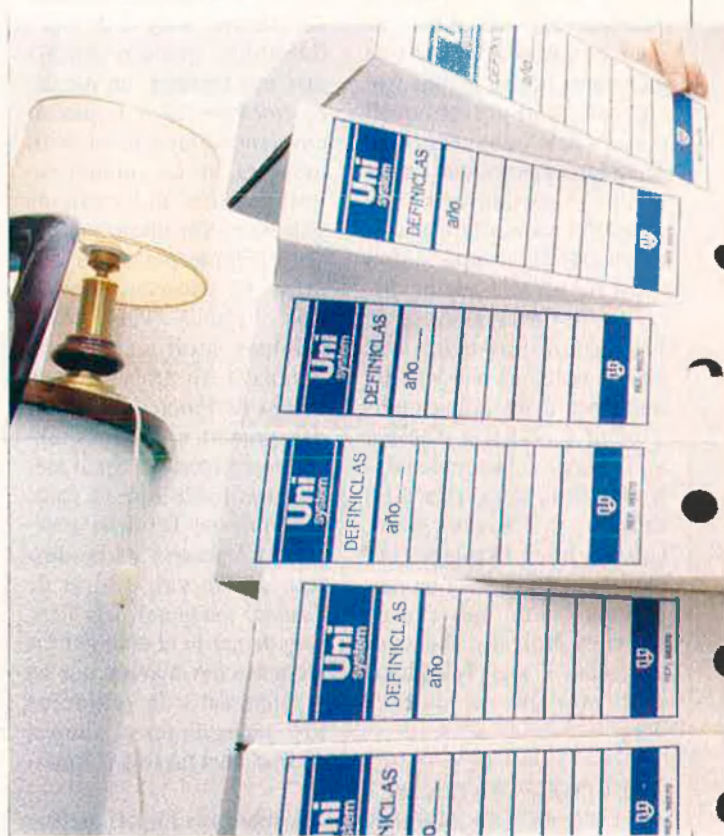
—*A hores d'ara més de 100.000 funcionaris poden perdre la seva feina gràcies a vostè. ¿No n'ha fet un gra massa?*

—Aquesta és una lectura parcial del problema. Nosaltres vivim sota un estat de dret, i tota convocatòria d'oposicions ha de ser ajustada a la Constitució. La meua única intenció és la de fer complir la llei, i no la de fer perdre la feina a aquestes persones. I si resulta que la llei és defectuosa, que la canviïn. Aquest és un problema que no em correspon a mi sinó als jutges, que són els que han de resoldre les qüestions d'inconstitucionalitat. El problema és que el famós article 33 de la Llei de Funció Pública manté coaccionats més de 100.000 funcionaris, que saben que si mai fan alguna cosa que no agrada als seus caps podran ser apartats del seu lloc de treball i no podran treballar mai més a la Generalitat.

—*A quantes oposicions s'ha presentat des que va ser separat de servei?*

—A totes les oposicions que ha convocat la Generalitat des de l'any 1985, en concret més de tres-cents. M'he presentat als cinc cossos de funcionariat que hi ha: general, auxiliar, subaltern, gestió i superior, a part dels cossos especials. Ho he fet perquè la Justícia vegi que totes les oposicions que està convocant la Generalitat són il·legals. I com que només pots impugnar una oposició si t'hi has presentat, doncs m'he presentat a totes.

—*¿Quin és el mètode que segueix per fer-ho?*

Joan Moll.

—Adquireixo el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* (DOGC), i em presento a totes les convocatòries que hi són anunciades. És una feïnada que no se la desitjo a ningú. Crec que en aquests moments dec ser rècord Guinness. Sóc el català o l'espanyol que s'ha presentat més vegades a oposicions, l'han exclòs més vegades, ha presentat més recursos i ha demanat més qüestions d'inconstitucionalitat.

—*Algunes de les oposicions a què s'ha presentat no estan precisament relacionades amb la seva activitat professional, ¿oi?*

—He provat d'entrar de mosso

d'esquadra, de cuinera del Palau dels Canonges, de dona de fer feines al Palau de la Generalitat...

—*Durant aquests cinc anys en què vostè s'ha convertit en un impugnador sistemàtic, ¿de què ha viscut?*

—No he tingut cap feina fixa en tres anys. En estar separat de servei per l'administració pública amb un expedient que diu que cometo defectes constructius i que ofereixo un rendiment molt baix, coses totalment falses, ja em diràs. Finalment vaig oposar a l'Ajuntament de Barcelona i fa dos anys que hi treballa.

—*¿Ha provat d'entrar a l'empresa privada?*

—Sí, molts cops. Però mentre el lloc d'alts càrrecs de la Generalitat depengui de la resolució dels meus recursos, no em voldrà ningú. Vaig traure el número u en una convocatòria de places de la Caixa de Pensions per a enginyers tassadors, però després s'ho van manegar per fer-me que-

Poder Judicial. El van substituir els meus amics Francesc Jofresa i Cristóbal Martell, del despatx de Quintero Olivares. Des que aquests, per diferents causes, van deixar el meu cas he treballat amb advocats d'ofici.

—*¿S'ha trobat algun cop cara a cara amb cap dels alts*

na cosa.

—*¿No està cansat?*

—No, perquè penso que guanyaré. Si jo m'he enfrontat amb el món de les obres públiques irregulars, potser algun jutge es decideix a fer el mateix amb el món de la Justícia. Estic obrint un terreny i estic aconseguint petites victòries

comès i que la corrupció triomfi davant de la professionalitat. Jo tinc motivacions transcendents, perquè tots els meus companys d'estudis actualment ocupen alts càrrecs, un és president d'Ibèria, i jo estic guanyant només 150.000 pessetes al mes amb una família al meu darrere per a mantenir.

—*Algú podria pensar que vostè no li té gaires simpaties al partit que governa la Generalitat. ¿Es així?*

—No. Si li tingués mania a la Generalitat o a Convergència no estaria demanant que em toessin a admetre com a funcionari. Miri, precisament la primera conferència que Jordi Pujol va pronunciar a Madrid li la vaig muntar jo. Això va ser quan ell portava només un any en el seu actual càrrec.

—*Actualment vostè és funcionari de l'Ajuntament de Barcelona, regit pels socialistes. Potser a ells sí que els interessa la seva lluita contra la Generalitat...*

—Jo no he entrat a l'Ajuntament de Barcelona per favors polítics. Senzillament em vaig presentar a una convocatòria d'oposicions i, a diferència de la Generalitat, m'ho van deixar fer. No hi ha més. Qualsevol altra interpretació seria precipitada i injusta.

—*En els poc més de dos anys que porta treballant a l'Ajuntament barceloní, ¿no ha detectat cap irregularitat a l'estil de les que denuncia tan implacablement de la Generalitat?*

—Jo no sóc cap detector d'irregularitats, però si n'hagués identificat alguna, ho hauria denunciat. Actualment jo em dedico a fer informes sobre la via pública de Barcelona. Si veig que hi ha una farola mal posada, prenc nota i ho comunico. I si un cop saben que la farola està mal posada no fan res per solucionar-ho, doncs ho denuncio i ja està. No crec que hi hagi cap dubte sobre la meua bona fe.

Eduard Voltas

JORDI MORERA

dar en tercer lloc i així fer-me perdre la feina. Sé perfectament que la Generalitat no ha volgut que jo treballi a Catalunya. El mateix degà del Col·legi d'Enginyers de Camins m'ha recomanat que marxi de Catalunya perquè cap contractista està disposat a enfrontar-se amb la Generalitat.

—*En tot aquest procés impugnant de cinc anys, ¿quants advocats ha cremat?*

—El 30 de març de 1987 va renunciar el meu primer penalista, anomenat Javier Selva. Després va venir Gonzalo Quintero Olivares, que va renunciar quan va ser nomenat vocal del Consell General del

càrrecs als quals vostè ha denunciat?

—Sí, per exemple amb Joaquim Tossas, processat judicialment i recentment nomenat secretari de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya, o amb el jutge Lecumberri, que sonava com a ministre si l'operació Roca hagués triomfat. Ens saludem correctament.

—*¿Quins han estat els costos personals que li ha comportat la seva insistència impugnatòria?*

—He sofert molt. Quedar-te sense salari, sense subsidi d'atur, sense res, és molt greu. Tot el meu esforç no pot caure en l'oblit, ha de servir per a algu-

que m'animen a continuar. He impugnat una llei d'expropiació forçosa de terrenys relacionats amb el Parc Busch, i ara aquest macro-projecte està aturat gràcies a mi. He fet que es repeteixin les anàlisis de les aigües radioactives de l'Ebre i he descobert el frau que la Generalitat cometia a l'INEM per a no pagar les deduccions en concepte d'atur a les quals tenien dret 3.300 contractats temporals.

—*Parla vostè com si se sentís cridat a una missió gairebé històrica.*

—Home, és que si no, no podria suportar la tortura psicològica que representa que t'acusin d'un delictes que no has